

Den sande historie om Kaptajn ABSalone og hans rumskib;

© Anders Baun Sørensen

Der var engang, ja og det er ganske vist, at dengang var Kaptajn ABSalone en meget lille dreng. Han var så lille, at han ikke engang kunne sige sit eget navn, og således hed han bare "Narni". Det fortælles, at Narni var blevet efterladt på jorden af nogle mystiske væsener, som åbenbart ikke havde plads i deres rumskib, og at han kort herefter blev fundet af nogle andre mystiske væsener, som kaldte sig selv forældre, ja - og det er her, at vores historie begynder.

Narni vidste naturligvis ikke selv, hvem han var, og hvor han hørte til, men han fandt dog hurtigt ud af, at der hvor han nu engang befandt sig, var et sted, hvor det var svært at bestemme "noget som helst".

F.eks. fortalte hans mor ham om hans bedstefar, som desværre nu var død og borte. Men selvom det under normale omstændigheder måtte betyde, at bedstefaderen ikke var der, så havde Narni alligevel på fornemmelsen, at det dersens "død og borte" i virkeligheden ikke var så sandt alligevel. Så da Narni blev lidt ældre begyndte han at fortælle historier. Nogle fæle løgnehistorier om benzin-båndoptagere og hemmelige helikoptere, som lå gemt nede i baghaven. Det bedste ved historierne var, at han når som helst kunne ringe til sin bedstefar, hvorefter han ville komme susende i sin helikopter og redde Narni fra de mange farer som lurede overalt på jorden.

Narnis mor var meget bekymret over sin lille drengs livlige fantasi, og en dag besluttede hun sig for at bevise, at hans historier var det rene opspind. Således tog hun ham ved hånden og gik ned i baghaven, hvor helikopteren efter sigende skulle være. Men Narni var ikke nem at narre. Sagen var jo enkel nok. Hans bedstefar var naturligvis ude at flyve, og han kunne under ingen omstændigheder sige noget om, hvornår han kom tilbage. Og sådan var dét.

Den forklaring kunne moderen jo ikke rigtig gøre noget ved, og således sukkede hun dybt og gav op over sin lille dreng.

Men Narni lagde godt mærke til moderens dybe suk, og tænkte derfor at det bedste måske var, hvis han lagde sine historier på hylden, og lod som om at han bare var en normal dreng ligesom alle andre.

Ja – og sådan gik det altså til, at Narni allerede som lille besluttede sig for kun at sige sandheden – d.v.s. den sandhed, som man kunne se og mærke, og som andre kunne blive enige om var en del af det som de voksne kaldte for virkeligheden.

Tiden gik, og Narni voksede op til at blive en stor mand. Han lærte at sige sit navn rigtigt, han giftede sig, og han fik sig en uddannelse og et job. Alt var såre godt, og ingen anede uråd, om det der nu skulle til at ske. For – hvem kunne have vidst det ?

En skønne dag – ja helt præcis den 24 december – meget tidlig morgen – kom Narni's bedstefar som lovet og hentede ham i sin helikopter. Narni kunne først ikke tro sine egne øjne, men da bedstefaderen rakte sin hånd ud efter sit barnebarn var han ikke længere i tvivl. Han gik med ind i det som han engang troede var en helikopter, men nu viste sig at være det selvsamme rumskib, som han engang for længe siden var blevet fløjet ned til jorden i.

Sammen fløj de væk fra solsystemet og ud til de fjerne galaxer. Hurtigere end lysets hastighed fór de rundt og besøgte alskens planeter og stjernetåger. Til sidst landede de i galaxen Elskværdia, hvor bedstefaderen tog Narni med hen til en lille rund hytte.

”Gå ind i hytten”, sagde hans bedstefar venligt. Narni gik langsomt og spændt ind i hytten. Hytten var simpelt indrettet og havde kun ganske få møbler. Tre lave stole i gulvhøjde stod i en rundkreds, og i midten var et bål med næsten udslukte gløder.

Nu kom bedstefaderen ind. Han satte sig i den ene stol og bad Narni om at sætte sig i den anden. Narni gjorde som han sagde og spurgte: ”Hvem er den sidste stol til ?”.

”Godt spørgsmål”, min dreng. ”Det ska du få se om lidt, det er en du kender særdeles godt !”.

”En jeg kender”, tænkte Narni. ”Det kunne da umuligt passe. Da ikke herude i de fjerne galaxer !”. Han sagde ikke noget, men kiggede blot på sin bedstefar, som havde rejst sig op og gået hen til hyttens væg, hvor der stod en krukke fuld af vand.

Nu kom han tilbage og satte sig ned igen ved siden af det lille bål.

”Vi kommer i sidste øjeblik”, sagde bedstefaderen alvorligt og kiggede op på Narni. ”Bålet er næsten gået ud !”.

”Og hva’ så”, tænkte Narni højt. ”Kan du ikke bare tænde et nyt bål ?”.

”Nej min dreng, for dette er dit bål. Og var det gået ud på vores tur tilbage, da havde vi mistet den flamme som skal til for at sætte ild til vandet”.

”Sætte ild til vandet ?? Sig mig bedstefar har du mistet forstanden. Vand kan da ikke brænde !”.

”Nej – ikke på jorden, hvor du har boet det meste af dit liv. Men i universet gælder andre love. Her opbevarer vi sjælen i flammerne, og når tiden er inde, så hælder vi vand på bålet, så den kan materialisere sig i sin oprindelige form”.

”Okay ”, sagde Narni overrasket og prøvede at forstå så godt han kunne. Så rejste hans bedstefar sig op og hældte vandet fra krukken ud over det lille bål.

Med et begyndte det at syde og boble, og op steg den mærkeligste røg Narni nogensinde havde set. En røg som overraskede ham. Ikke kun fordi den lignede et væsen, men fordi han genkendte væsenet som om det var ham selv !

Pludselig fløj røgen hen til den tredje stol og satte sig ned overfor Narni. Narni kiggede instinktivt ned på bålet, og han så, at de sidste gløder langsomt men sikkert brændte ud. Da den sidste glød forsvandt kiggede han igen forskrækket op på røgen, som nu ikke længere var røg, men nærmest var helt virkelig – uden at han dog kunne sige noget om, hvad ”det” var lavet af.

”Hvem er det Bedstefar ?”, spurgte Narni.

”Det er din bedre halvdel kære Narni, eller måske vi skulle kalde ham for din tvillingebroder !”.

”Er du sikker ?”, sagde Narni med en svag stemme.

”Helt sikker! Skal du ikke sige pænt goddag ?”.

Narni kunne ikke tro sin egne øjne. Han var på den ene side vildt lykkelig over at sidde overfor sin tvillingebroder, og på den anden side, så var han flov over ikke at have genkendt ham med det samme. Han rakte forsigtigt hånden frem mod sin broder, som gjorde det samme.

”Skal vi være venner”, sagde de begge to nærmest i munden på hinanden, da de rørte hinandens hænder og klemte til. Der var ingen som svarede. Det var ikke nødvendigt.

”Kom”, sagde Bedstefaderen og rejste sig op. ”Vi kan ikke spille mere tid. I må lære hinanden at kende på vejen hjem til jorden. Det skulle der være tid nok til !!” Så smilede han til dem begge to, mens han fældede en lille tåre.

De to brødre fulgte efter deres bedstefar, som gik med raske skridt tilbage til rumskibet.

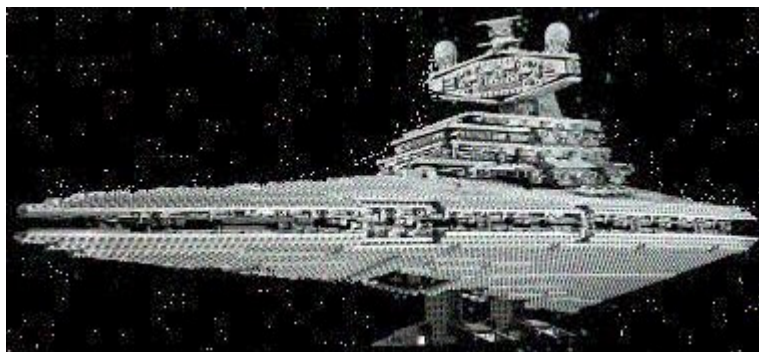
”Hør nu efter begge to”, sagde bedstefaderen da de kom hen til skibet. ”Jeg kan desværre ikke tage med jer tilbage, men I kender jo vejen. Husk – at når I kommer tilbage til jorden, så må I love mig at gemme skibet et sted, hvor ingen kan finde det.

Sidst men ikke mindst. Jeres nye fælles kodenavn er ABSalone. Kun hvis nogen kalder jer dette navn, må I fortælle om det I har set i dag. Forklaringen ligger inde i handskerummet i skibet”.

Bedstefaderen så alvorligt på de to ”drenge”. ”Er det forstået ?”

”Javel”, svarede de begge højtideligt og gav deres bedstefader et knus, inden de gik ind i rumskibet og gjorde klar til start.

Så vinkede de ud af vinduet, startede hovedmotoren i det enorme rumskib og lettede. Straks efter de havde lettet åbnede de nysgerrigt rumskibets handskerum, hvor de fandt en lille seddel. På sedlen stod der:

ABS: Sønnen

ABS a lone: Sønnen alene

Lone: Moderen

Absalon (hebraisk): Faderen

Det gav god mening, bortset fra, at nu var de ikke længere alene. Men måske det var meget godt at blive mindet om netop dette, hvis de i fremtiden skulle undgå at blive skilt igen. De lagde sedlen tilbage i handskerummet, og satte sig til rette i de bløde stole ved kontrolpanelet. Så begyndte de at fortælle historier fra deres forskellige liv.

Det føltes som om, at de kun havde rejst i nogle få stjernese sekunder, men ikke desto mindre havde de tilbagelagt over 100 millioner lysår, og i det fjerne kunne de nu skimte 9 planeter som kredsede omkring den gule sol i midten. På rejsen havde de fået fortalt begge deres livshistorier, og nu kendte de hinanden igen, som havde de altid været sammen.

”Så er der ikke langt igen”, sagde Narni og så på sig selv. ”Nej – det er gået hurtigt. Hvad synes jeg vi skal gøre med rumskibet ??”.

”Hmm – Jeg har en idé. Vi køber et hus og gemmer det nede i kælderen”.

”Kanon !”, svarede han selv. ”Det var præcis den samme idé, som jeg selv havde !!!!”.

Ja – og sådan gik det altså til, at Kaptajn ABSalone ankom til Jorden, hvor han efter sigende købte et gammelt hus, hvor han gemte sit rumskib nede i kælderen. For en sikkerhedsskyld sørgede han for, at kælderen blev dækket til, så ingen nogensinde ville kunne finde det igen. Dog fortælles det, at hvis han en skønne dag skulle få brug for det igen, så kræver det ikke andet end et par galaktiske trylleord, og – vupti – så letter taget på det gamle hus

SLUT